

opusdei.org

Prelatovo pismo (marec 2009)

Molitev kristjanov je »simfonija src«. Msgr. Echevarría uporabi ta izraz Benedikta XVI. v svojem pismu, da bi izrazil moč in lepoto skupne molitve.

15. Mar. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začeli smo postni čas, in potrebno je, da preživimo ta čas z resnično željo po spreobrnitvi. Cerkev priporoča, da smo v pripravi na Veliko noč še

posebno pozorni na molitev, duh pokore in dobra dela, odločeni, da to ne bo samo še en postni čas več. Zato poskušajmo poglobljeno živeti te tedne, tako da z osebno zahtevnostjo odgovorimo na obilne milosti Svetega Duha.

Kot veste, je sveti oče v tem času za nekaj dni prekinil svoje običajne dejavnosti, da bi se z duhovnimi vajami bolj posvetil molitvi. Ta navada rimske kurije nam pomaga, da več molimo za papeža, ki poleg tega 19. marca praznuje svoj god; v duhu ga bomo spremljali tudi na potovanju v Kamerun in Angolo od 17. do 23. tega meseca. Tako bomo odgovorili na izraženo prošnjo, ki jo je v preteklih dneh naslovil na katoličane, ob prazniku Sedeža svetega Petra. *»Ta praznik,«* je dejal, *»mi ponuja priložnost, da vas prosim, da me spremljate z vašimi molitvami, da bom mogel zvesto izvrševati visoko službo, katero mi je zaupala Božja*

previdnost, kot naslednik apostola Petra. Zato se obrnimo k devici Mariji, katere praznik smo praznovali včeraj tu, v Rimu, s prelepim nazivom "Devica zaupanja". Prosimo jo tudi, naj nam pomaga, da z razpoložljivostjo duše vstopimo v postni čas (...). Naj Marija odpre naša srca za spreobrnjenje in ubogljivo poslušanje Božje besede« [1].

Ganila me je ta prošnja našega skupnega Očeta vsem njegovim sinovom in hčeram, je kot nadaljevanje tiste, ki nam jo je predlagal v dneh, ko je bil izbran za naslednika svetega Petra pred skoraj štirimi leti. Slovesnost svetega Jožefa, zavetnika vesoljne Cerkve [2], predstavlja še en razlog za to, da molimo za Cerkev in za papeža. Kakor je pred nekaj leti poudaril Janez Pavel II., »so cerkveni očetje, ki so se navdihovali ob Evangeliju, poudarjali, da sveti Jožef prav tako, kot je ljubeznivo skrbel za Marijo in

se z veselim trudom posvečal vzgoji Jezusa Kristusa (prim. Sveti Irenej, *Adversus haereses*, IV, 23, 1), čuva in ščiti tudi njegovo mistično telo, Cerkev, kateri je sveta Devica podoba in zgled.« [3]

Spomnimo se Gospodove obljube: *»Resnično, povem vam tudi: če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih«* [4]. Zato vztrajajmo tesno združeni v molitvi, tako da sklenemo vrste *»kakor vojska v zastavah«* [5] v bitki miru in veselja.

Ko komentira te besede iz Evangelija, ki sem jih pravkar citiral, Benedikt XVI. poudarja, da ***»beseda, ki jo uporabi evangelist, da bi izrazil "sta soglasna" (...), govori o "simfoniji" src. To je tisto, kar vpliva na Božje srce. Soglasnost v molitvi je pomembna, da bi jo sprejel nebeški Oče.*** [6]« Bodimo še naprej zelo blizu papežu in njegovim

namenom, saj bomo na ta način tesno povezani s Kristusom in z Njim bo preko Svetega Duha naša molitev učinkovito prispela k Bogu Očetu.

Enotnost z vidnim vodjo, glavo mističnega telesa, je v Cerkvi temeljnega pomena. Zelo poučno je brati v Apostolskih delih, ko je kralj Herod vrgel svetega Petra v ječo z namenom, da ga ubije, »*Cerkev pa je zanj vztrajno molila k Bogu*« [7]. Uspeh molitve je bila osvoboditev apostola po angelovem posredovanju.

Tudi sveti Pavel nam ponuja odličen primer enotnosti z vodjo. Pavlovo leto je zelo primeren čas, da se spomnimo na to, kakor je dejal sveti oče ob liturgični slovesnosti obeh svetih apostolov. Ko je omenil neko tipično podobo iz krščanske ikonografije, ki ju prikazuje v objemu, je hotel poudariti, da lahko »*v spisih iz Nove zaveze sledimo,*

*če se tako izrazimo, razvoju
njunega objema, ustvarjanju
enotnosti v pričevanju in v
poslanstvu. Vse se začne, ko gre
sveti Pavel tri leta po svoji
spreobrnitvi v Jeruzalem, da bi se
spoznal s Kefom (Gal 1, 18).
Štirinajst let pozneje gre ponovno
v Jeruzalem, da bi "najbolj
opaznim osebam" dal spoznati
Evangelij, ki ga oznanja (...). Ob
koncu tega srečanja mu pomagajo
Jakob, Kefa in Janez, s čimer
potrdijo občestvo, ki jih združuje v
enem in edinem Evangeliju Jezusa
Kristusa (prim. Gal 2, 9).*

*Čudovit znak tega notranjega
objema, ki se pogloblja, ki se
razvija kljub razliki v
temperamentih in nalogah, je
dejstvo, da sta sodelavca,
omenjena na koncu Prvega
Petrovega pisma, Silvijan in
Marko, prav tako tesna sodelavca
svetega Pavla. V tem, da sta imela*

iste sodelavce, se na zelo konkreten način izraža občestvo ene same Cerkve, objem velikih apostolov.»[8]

Oba apostola sta v Rimu s svojim mučeništvom podala najvišje pričevanje za Kristusa. ***»Željo svetega Petra, da bi prišel v Rim, poudari predvsem beseda catholica. Pot svetega Petra v Rim, kot predstavnika ljudstev sveta, se ravna predvsem po besedi ena: njegova naloga je ustvarjati enotnostkatoliške (catholica) Cerkve, katero sestavljajo judje in pogani, enotnost Cerkve vseh narodov.***

To je stalno poslanstvo svetega Petra: skrbeti, da se Cerkev nikoli ne bi poistovetila z enim samim narodom, z eno samo kulturo ali eno samo državo. Naj bo vedno Cerkev vseh. Naj združuje človeštvo prek vseh meja in naj

***sredi delitev tega sveta prinaša
Božji mir, spravljivo moč njegove
ljubezni.***« [9]

V zadnjih letih njegovega zemeljskega življenja je sveti Jožefmarija vztrajal na tem, da je čas za molitev in dejanja zadoščevanja ter čas, da se zahvaljujemo, ker nam ne manjka Božje pomoči. Tako moramo ravnati še naprej, polni optimizma in zaupanja, kajti – kakor je zelo slikovito zagotavljal naš Oče –
»*non est abbreviata manus*

Domini, Gospodova roka se ni skrajšala (Iz 59, 1): Božja moč ni danes nič manjša kot v preteklih obdobjih in njegova ljubezen do ljudi nič manj resnična.« [10]

Kristjani moramo sodelovati s svojo molitvijo in zadoščevanjem, s svojim delom, opravljenim s človeško popolnostjo, združeni z oltarno daritvijo. **»Če se obračamo na Gospoda v molitvi, bomo hodili z jasnim pogledom, ki nam bo tudi v**

dogodkih, ki jih včasih ne razumemo ali zaradi katerih jočemo ali nas bolijo, omogočil različiti delovanje Svetega Duha.« [11]

Kako dober dan je 19. marec za to, da kristjani utrdimo naše prizadevanje, da bi hodili zelo blizu Jezusu Kristusu, da prenovimo našo predanost Gospodu, da smo pozorni nanj kakor sveti Jožef, ki je preživel svoja leta skupaj z Jezusom v Nazaretu! Premišljevanje še drugih nasvetov svetega Jožefmarija glede molitve za Cerkev in za papeža nam bo pomagalo bolje praznovati ta velik praznik.

Naš Oče je leta 1964 pridigal: **»Za to, da bi branili Cerkev, da bi delali dobro za duše, da bi soodreševali s Kristusom, da bi bili dobri otroci papeža, nimam drugega recepta kot tega: svetost. Rekli mi boste, da je težko. Da, ampak – hkrati – je**

lahko: je na dosegu roke. Vse duše, ki jih je odrešil Jezus Kristus, imamo z receptom tudi zdravilo: dovolj je, da hočemo.» [12]

Po koncu meseca marca se takoj začne Veliki teden: liturgični spomin na zmago našega Gospoda nad smrtjo, hudičem in grehom. Nikoli ne izgubimo izpred oči te resničnosti, predvsem kadar nas zunanje in notranje težave, ki jih Bog včasih dovoli, prizadanejo od blizu. Kajti ***Kristus živi***. To je velika resnica, ki daje vsebino naši veri. Jezus, ki je umrl na križu, je vstal in premagal smrt, oblast teme, trpljenje in strah (...).

Kristus živi. Kristus ni oseba, ki bi minila, ki bi nekaj časa živela in potem odšla ter nam pustila le čudovit zgled in spomin.

Ne, Kristus živi. Jezus je Emanuel, Bog z nami. Njegovo vstajenje nam razodeva, da Bog svojih ne zapusti.

Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi ona pozabila, jaz te ne pozabim (Iz 49, 14-15), je obljubil. In svojo obljubo je izpolnil. Bog ima še vedno veselje s človeškimi otroki (prim. Prg 8, 31).
[13]

Zatekajmo se vedno k posredovanju svetega Jožefmarija, tudi 28. marca, ob obletnici njegovega duhovniškega posvečenja. Prosimo ga, naj nas naredi deležne njegovega nadnaravnega optimizma, njegove ljubezni do sveta, da bi znali z gotovostjo Božjih otrok povsod ponesti to »**prelepo bitko ljubezni in miru**«, v katero nas je poklical Gospod. Spomnimo se, da je naš Oče, ki je moral trpeti nemalo nasprotovanja zaradi svoje brezpogojne ljubezni do Gospoda in njegove Cerkve, ponavljal, da mu je neprimerljivo veselje Božjega otroštva v jasni, trdni predstavi dan

za dnem zagotavljalo, da je Kristus zmagovalec in da si bo krščansko sporočilo utrlo pot v vseh ljudeh dobre volje: napolnimo se z zaupanjem, *quia Deus nobiscum est*, ker je Bog z nami. [14] Tu je še posredovanje predragega don Álvaroa, ki je odšel v nebesa 23. marca 1994, s svojim značilnim mirom.

Včeraj sem se vrnil s kratkega potovanja v Budimpešto. Tam, kakor na tolikih drugih krajih, si duh Dela utira pot in nosi s seboj ljubezen do Cerkve, do papeža in do vseh ljudi, za katere je značilen. Zahvalimo se Bogu! Nocoj bom začel duhovne vaje: pomagajte mi, kakor poskušam vsak dan pomagati vsem vam.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1 marec 2009.

[1] Benedikt XVI., besede ob zaključku molitve Angel Gospodov, 22.2.2009.

[2] Prim. Leon XIII., okrožnica *Quamquam pluries*, 15.8.1889.

[3] Janez Pavel II., Ex. ap. *Redemptoris Custos*, 15.8.1989, št. 1.

[4] *Mt* 18, 19.

[5] *Vp* 6, 4.

[6] Benedikt XVI., homilija na predvečer praznika spreobrnitve svetega Pavla, 25.1.2006.

[7] *Apd* 12, 5.

[8] Benedikt XVI., homilija ob slovesnosti svetega Petra in svetega Pavla, 29.6.2008.

[9] *Prav tam*.

[10] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 130.

[11] Sveti Jožefmarija, homilija
Lealtad a la Iglesia, 4.6.1972.

[12] Sveti Jožefmarija, zapiski iz
meditacije, 28.5.1964.

[13] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja
mimo*, št.102.

[14] Prim. *Rim* 8, 31.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
marec-2009/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-marec-2009/) (18. Apr. 2025)